

[Svend Auken]

er der til gengæld ikke en hunds chance for, at rammerne på de 2 pct. og de 1½ pct. skal overleve.

Derfor er alle finansministerens smukke tal om, hvor godt dette her virker på samfundsøkonomien, netop kun streger på et stykke papir. Med det klima, der er skabt nu, vil masser af arbejdsgivere sige til sig selv: vi vil ikke have ballade på vores virksomhed; vi vil overhovedet ikke rette os efter de rammer, der her er blevet afstukket; vi vil give vore medarbejdere, dem, vi mest efterspørger, den løn, der er nødvendig for, at vi kan fastholde denne arbejdskraft. Hvis noget så kompliceret som en indkomstpølitik, der er holdbar over en længere periode, skal gennemføres i praksis, kræver det, at begge parter føler sig medansvarlige for den, at begge parter går ind for den. En diktatpølitik kan måske i en kort periode føre til en opbremsning, men så kommer der en lønekspløsnion efterfølgende.

De lavtlønnede på normallønsområdet er selvfølgelig sikret de 2 pct., men de har ingen taktregulering. Vi ved, at priserne sidste år steg med 6 pct., og vi ved derfor, at de lavtlønnede inden for normallønsområdet – og her er de fleste lavtlønnede jo – må opleve meget betydelige fald i deres levestandard. De offentligt ansatte har en noget amputeret taktreguleringsordning, men også de er kun på forhånd sikret 3 pct. i hele perioden, altså i de to år.

Lærlinge og elever, som ikke fik regulering i 1983, og som altså ikke har fået regulering siden 1981, skal efter regeringens lovforslag overhovedet ingen regulering have fra 1981 til 1987. Undervejs i udvalgsarbejdet har også flertallet, det radikale venstre og regeringspartierne medlemmer, givet udtryk for, at de da gerne ville være med til at give lærlingene regulering, også i betragtning af at undervisningsministeren jo har beskåret den gennemsnitlige lærlingeløn med 2.200 kr. i mistet befordringsgodtgørelse. Derfor har man været interesseret i et ændringsforslag om dette, men et ændringsforslag, som efter vores opfattelse ingenting hjælper, og som maksimalt giver lærlingene 2 pct. og 1½ pct. i overenskomstperioden.

Man regulerer heller ikke de lønuafhængige ydelser i den offentlige sektor; det skal klares inden for den i forvejen snævert tilfålte ramme på den halve procent.

Og så værst af alt: på baggrund af den store arbejdsløshed, den kraftige tekniske udvikling, de mange menneskelige perspektiver i sagen sker der ingen nedsættelse af arbejdstiden i denne overenskomstperiode. Jo, der er beslutning om, at arbejdstiden fra og med næste overenskomstperiode skal sættes ned med 1 time.

Endelig er lovindgrebet ubehjælpsomt. Udvalgsarbejdet – jeg skal ikke træde i det, for arbejdsministeren har det svært nok i forvejen – har med al ønskelig tydelighed demonstreret alle de svagheder, der følger af, at man i denne regering nærmest betragter det som en dyd aldrig at kontakte folk, der har forstand på tingene, inden man udformer et lovforslag. Jeg tror stadig væk, at man har gode kontakter til Dansk Arbejdsgiverforening, men det kan umuligt være på et teknisk plan, at man har haft disse kontakter.

Vi har peget på en række problemer; ingen af dem er blevet løst under udvalgsarbejdet. Jeg vil bare tage ét eksempel frem for at vise kvaliteten af det, vi her skal behandle.

Arbejdsministeren har i to besvarelser til udvalget, som er optrykt som bilag til betænkningen, sagt, at den lønstyringsbestemmelse, man nu indfører for Jernets fællesoverenskomst i selve lovgivningen, og hvorved man gør Dansk Arbejdsgiverforening til regeringens officielle lønpølitik, er betinget af, at man holder sig inden for 2 og 1½ pct., altså at retten til overhovedet at styre lønudviklingen med hjemmel i § 3 i lovforslaget bortfalder, hvis lønudviklingen skulle overstige 2 pct. Ja, man fatter det ikke.

Jeg tror, jeg skal lade være at bruge udtryk som f.eks. diletanteri. Der er mange mennesker i dette land, som har stor fornøjelse af at være med i amatørkomedier af forskellig art, som jeg nødig vil hænge ud i denne forbindelse.

Man kunne grine ad det; man kunne more sig over det; man kunne nyde, at det var så dårligt, og at det ville give så mange problemer i hverdagen, at det uundgåeligt ville gavne oppositionen og skade regeringens anseelse, men dette folketing og denne regering er ikke bare en skueplads for partipølitiske opgør. Det er et folketing og en regering, der har et ansvar i forhold til den danske befolkning for, at lovgivningen har en sådan kvalitet, at den kan efterleves i praksis uden vanvittige konsekvenser. Regeringen spiller ha-